

MENDİL

Elçin Sevgi SUÇİN

Senin kederin, benim yaşantım.

Büzme dudaklarını ağırlığıyla ızdırabın. Say ki bir damla ateşti. Yaktı ve geçti. Ardı serinlik. Ardı bahar. Az sonra bir güvercin göreceksin ya da bir serçe. Bir çocuk da olabilir ucu ponponlu kırmızı beresiy-le. Gülümseyeceksin ve unutacaksın tombulca bir elbise yığının-a sıkışmış varlığını.

Ayaz elması yanaklarımı hatırlamayacaksın bile. Biraz çağlaya çalan gözlerimin solgun yeşilini de. Ellerim. Yalnız ellerim, rahatsız edici bir yara gibi yüzüne uzanan. Hatırlarsan bir tek onları. O da bir güvercin, bir serçe ya da bir çocuk görene kadar. Sonra devam edeceksin yaşamaya sıcak kabani-nin, uzun çizmelerinin sarıp sarmaladığı tazecik bedeninde. Belki yeni bir kazak almayı düşüneceksin şöyle balıkçıl yakalisından kırık beyaz. Sence de yakışmaz mıydı pembeye çalan beyazlığına uzun boynunun.

Daha demin birkaç mendil sattım. Mendil başına yirmi beş kuruş kâr. Bir lira eder! Hem akşama daha çoook var. Simitçi Osman daha yeni kurdu tezgâhını. Yarısını sattığına bakma sen. Hep açtır bu şehrin çocukları. Burun, karın gibi değil ki, taaaa elli metreden versin haberi. Kalkar kalkmaz acıdır insan dediğin. İçinde incecik bir sızı, ekmek kokusu gibi yürüdükçe çoğalır. Yürüdükçe sivrilir. Batar canına canına. İşte bundan çabuk biter Osman'ın simitleri de. Sonra akşama kadar çek işin yoksa cakasını. Hah.

Dün akşam az surat astı benim oğlan. Beş lirayı uzatınca yüzünü buruşturdu. Oğlan yüzünü buruşturur da gelin durur mu? Baktım ince, kansız dudakları kıpır kıpır. Kim bilir ne diyor haspam. Oralı olmadım. Hoş, olsam

ne yapacağım ya. Şimdikiler büyük küçük bilmiyor. Yer azarı oturursun. Neme lazım dedim. İçtim su gibi çorbayı. Tıktım kuru ekmeği boğazıma. Çekildim ayaklarının altından. Yorulmuşum zati akşama, kâh ayakta diki-
lerek kâh bisküvi kolisinin üstünde büzüşerek “mendil, mendil” diye bağır-
maktan.

Küçük torunum Şirin sokuluverdi koynuma. Ilık nefesi taze çiçek ko-
kuyor. Hemen ciyakladı anası olacak vıdırdak. Vıdırdadı vıdırdadı ya, kaldı-
ramadı Şirin’imi koynumdan. Ufacıktır tefeciktir ama candır Şirin’im. Du-
dağımın sarkmasından anlar üzüldüğümü. Erkenden uyumaya gitmemden.
Çorbamı çabuk çabuk kaşıklamamdan. Babasının yüzünü sarkıtmasından.
Anlar işte yumuşak kalpli yavrum. İçli. Bana çekmiş diyorum da hemen
çıkışıyor gelin. Anasına çekmişmiş. Pöh, hiiiiç benzemez oysa. Çağlaya ça-
lan gözleri, Türkan Şoray dudakları, kumral ince kaşları, en çok da lüle lüle
buğday saçları. Tıpkı benim çocukluğum.”

“İşte böyle” dedin İstanbul’un kemik gevreten ayazının al al ettiği ya-
naklarıyla tam önünde duran ve sabahın ikinci paket mendillerini alırken
keder dolu gözleriyle, gözlerini yoklayan genç kıza. Uzun uzun baktın ar-
dından hatta. Gençliğin geçiverdi gözlerinin önünden. İki bilek kalınlığın-
daki kumral örgülerin. Alnına düşen buklelerin, kiraz çiçekli yemeninin al-
tından taşan. Kış gelip de siyah mestleri çektin mi ayağına, sırtında ellerinle
ördüğün kuzu yününden, baklava dilimli, kırık beyaz hırkan ve ellerinde
ardıç ağacından oyulmuş ümzükülü testilerle yürüdün mü toprağı titrete tit-
rete; şöyle bir durup bakarlardı oğlan anaları. İki sevinçli kuzu gibi zıplardı
ardında örüklerin. Delikanlılar sessizce iç çekerlerdi.

Bilirdin, hepsini bilirdin de bilmezden gelirdin. Senin derdin su değil-
di çünkü. Senin derdin Hızarcıların büyük oğlu, Veli’ydi. Ondandı sarpı-
nın altının durup durup şişmesi. Bir kerecik daha gidebilmek için çeşmeye,
boşalttığın sularlandı testi testi. Baban bir türlü akıl sıl erdiremiyordu bu
ıslaklığa. “Yoksa su mu var bizim evin altında gız” diyordu annene, sen
gülüyordun.

Veli’yi düşündün mendil çuvalının ağzını biraz daha genişletirken. Gün
kızardı mı çeşmenin az ötesindeki köy kahvesinin ağzını mesken tutan
Veli’yi. Babası Hızarcı Hasan emminin günde en az üç kere azar pezer ko-
lundan tutup tutup hızara sürüklediği Veli’yi. Gece olup el ayak çekilince,
yan komşunun pardısının altına sığınıp cigara üsüne cigara yakan ve senin
elinde gaz lambasıyla ayakyoluna çıkmanı bekleyen, soğuktan tir tir titrese

de sen çıkana kadar bekleyip gitmeyen Veli'yi. Herkes bilirdi birbirinize yanık olduğunuzu da kimse bir şey demezdi. Ayıptı böyle şeyler o zamanlar. Diyen de, yanık olan kadar ayıplanırdı.

Kaçmasaydınız yine böyle olur muydu? Omuzlarını silktin çuvalı duvarın dibine doğru çekerken. Simitçi Osman şöyle bir baktı. “Ne o Cennet Ana? Gene kendi kendine alıp satmaya başladın herhâl?” dedi. Ona da omuz silktin. Kat kat giydiğin pazen eteklerinin lastiklerine ellerinle ördüğün, şimdilerde ne yünü olduğunu bilmediğin hırkalarının ucunu sokuşturup bisküvi kolisinin üstüne otururken o sıcak ağustos gecesine uzandın. Isındı için. Bir gülümseme gelip dudaklarına oturdu. Dudaklarının acısından bildin. Gene de güldün kendi kendine. Dudağının çatlağında domuran ılık kanı emdin. “Töbe töbe” der gibi baktı Osman sana. Ellerinle “hadi işine işine” dedin ona.

Asma yaprakları hışırdadı gecede. Yüreğin ağzına gelmiş. Patladı patlayacak. İçerde köyün zenginlerinden Pıtraklar, küçük oğulları Kemal'e istiyorlar seni. Babanın ağzı kulaklarında, topraklarına toprak katacak. Yılışık Kemal, çıyan çıyan baktı yüzüne kahveleri verirken. Miden ağzına geldi. “Sana varacağıma ölürüm daha iyi” dedin içinden. Kahveyi ona uzatırken pis pis baktın yüzüne. “Biliyorsun” dedin kendi kendine “Veli'ye yanık olduğumu biliyorsun soysuzun dölü.”

Bohçan bir haftadır hazır sarpının arkasında. Bir haftadır testileri evin önündeki asmanın dibine döktün. Asmanın yaprakları sarardı sudan. Komşunun saçağının altında üç kez yanıp söndü çakmak. Ay karanlık. Az sonra her şey geçmişte kalacak. Yaz olmasına rağmen mestlerini giydin. Ayakların alev alev yandı. “Olsun” dedin. “Kemal çıyanının koynuna girmekten daha kötü değil ya.” Tahta merdivenleri gıcırdatmadan indin. Kediniz, Sarıkız geldi aklına, güldün. Ne zaman inip çıktığını hiç anlamazdın. Bazen şen bir miyavlamayla bazen de ağzında boynu kırılmış bir fareyle sıçratırdı seni korkudan. İçin cız etti. “Özleyeceğim” dedin sessizce. İki damla yaş süzül-dü gözlerinden.

Bohçanı alıp duvarı dönünce sıcak, terlemiş bir el tutuverdi elinden. Sıçradın. “Sus kız” dedi Veli usulca. “Benim, Veli.” İçin bir hoş oldu. Erimiş bir çay aktı geçti göğsünden. Kıkırdadın. Osman bir kez daha baktı sana. “Şeytanların bol olsun Cennet Ana. İyi saatlerde olsunlar mı yokladı? dedi sırtarak. “De hadi, kendine başka eğlence bul.” dedin gülerek, sekizinci mendili burnu akan bir oğlana satarken. Bir lirayı okşayarak koydun pazen eteğin iç yüzüne diktiğin, ağzı çatal iğneyle tutturulmuş cebe. “Hadi” dedi

